

[Justitsministeren]

skabet, idet en differentiering, for eksempel således, at bidraget fastsattes efter arbejdets omfang i det enkelte tilfælde, ville være for resourcekrævende.

Årsafgiften er fastsat således, at den må antages at dække fondsregistrets udgifter og udgifterne ved fondsmyndighedernes administration af loven.

Som anført i ændringsforslaget til finansloven for 1985 er indtægterne for fondsregistrets vedkommende for 1985 budgetteret til ca. 2,5 mill. kr.

Spm. nr. S 971

Til *socialministeren* (2/4 85) af:

Tinning (VS):

»Kan ministeren bekræfte, at det er en forsvindende lille del af landets læger og tandlæger, der overhovedet foretager anmeldelser af erhvervssygdomme eller formodede erhvervssygdomme?«

Begrundelse

I december 1984 gav ministeren folketinget en redegørelse om erfaringerne med den hidtidige administration af arbejdsskade- og sikringsloven og skrev bl.a.:

»Når talen er om erhvervssygdomme eller formodede erhvervssygdomme, har læger og tandlæger pligt til at anmelde tilfælde, de får kendskab til under udøvelsen af deres gerning.«

Det er desværre en kendsgerning, at læger og tandlæger ikke gør deres pligt. Det er højst 25 pct. af de faktiske eller formodede erhvervssygdomme, der overhovedet bliver anmeldt, og det er kun ca. fire pct. af landets læger og tandlæger, der overhovedet kan finde på at foretage en sådan anmeldelse i praksis.

Af landets ca. 14.000 læger og tandlæger med anmeldelsespligt er det kun ca. 500, der i praksis har foretaget en anmeldelse i løbet af 1984.

Hvis ministeren kan bekræfte disse tal, må ministeren i samme åndedrag oplyse, om hun finder tilstandene på området tilfredsstillende. I modsat fald må ministeren fortælle, hvad hun har tænkt sig at gøre for at sikre en mere aktiv praksis for anmeldelser fra læger og tandlæger.

Svar (17/4 85):

Socialministeren (Elsebeth Kock-Petersen):

Som det er anført i begrundelsen for spørgsmålet, har læger og tandlæger pligt til at anmelde såvel klare som formodede tilfælde af erhvervssygdomme til sikringsstyrelsen.

I 1984 anmeldtes efter den seneste opgørelse godt 6.000 tilfælde til styrelsen.

Styrelsens noteringer muliggør ikke en opgørelse over, hvorfra anmeldelserne kommer. En væsentlig del af anmeldelserne indgår imidlertid fra de arbejdsmedicinske klinikker, fra større hospitalsafdelinger, f.eks. høre-klinikkerne, og fra speciallæger, navnlig hud-specialister.

Efter et forsigtigt skøn anslås mellem halvdelen og $\frac{2}{3}$ af anmeldelserne at ske fra disse grupper.

De resterende anmeldelser indgår enten fra arbejdsgiveren eller fra læger og tandlæger. Fra tandlæger modtages dog kun et forsvindende lille antal anmeldelser.

Det kan således slutes, at anmeldelserne kun i forholdsvis ringe omfang kommer fra de praktiserende læger. Det behøver dog ikke at betyde, at der sker forsømmelser fra deres side med hensyn til anmeldelser. Det arbejdsmedicinske område er et så nyt og dermed uopdyrket felt, at lægerne i stedet for selv at tage stilling til spørgsmålet om anmeldelse eller ej sender de skadelidte videre til undersøgelse på de arbejdsmedicinske klinikker, hos speciallæger m.v., hvorfra anmeldelser foretages.

Dette kunne betyde en forhaling af anmeldelserne, men de oplysninger, sikringsstyrelsen herved modtager, vil normalt være fyldigere end ved anmeldelser fra praktiserende læger, således at forsinkelsen rigeligt vil blive indhentet ved sagens videre behandling.

Jeg henviser i øvrigt til mit svar på spørgsmål nr. S 972 for så vidt angår muligheden for i højere grad at sikre anmeldelsen af erhvervssygdomme.

Spm. nr. S 972

Til *socialministeren* (2/4 85) af:

Tinning (VS):

»Hvad vil ministeren gøre for at sikre, at der foretages anmeldelse af enhver sygdom eller formodet erhvervssygdom?«